

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ Α' ΟΙΚ. ΣΥΝΟΔΟΥ (16/6/2013)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Πράξ. κ', 16 – 18 & 28-36. Ευαγγέλιο: Ιωάν. ιζ', 1 – 13

Οι βαρείς λύκοι

Το σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα, αγαπητοί μου, αναφέρεται στην συνάντηση του Αποστόλου Παύλου με τους Πρεσβυτέρους της Εκκλησίας της Εφέσου, που πραγματοποιήθηκε στην Μίλητο. Ο Παύλος καθιστά τους ηγέτες της Εκκλησίας προσεκτικούς ως προς την διαποίμανση του λαού του Θεού. Τους συστήνει να γρηγορούν, προφητεύοντας την εμφάνιση ανθρώπων, με ιδιοτελή κίνητρα, που θα προσπαθήσουν ν' αποσπάσουν το ποίμνιο από την ζωή του Χριστού, να διαστρέψουν την αλήθεια του Ευαγγελίου και να δημιουργήσουν οπαδούς.

Η προφητεία αυτή του Αποστόλου των εθνών εκπληρώνεται καθ' όλη τη διάρκεια της Εκκλησιαστικής ιστορίας, καθώς τα πρόσωπα, για τα οποία ομιλεί και χαρακτηρίζει *λύκους βαρείς*, εμφανίζονται, κατά καιρούς, τροφοδοτώντας τρία μεγάλα δεινά, που ταλανίζουν την ζωή της Εκκλησίας: τις αιρέσεις, τα σχίσματα και τον ζηλωτισμό. Για το καθένα απ' αυτά θα καταθέσουμε λίγες απλές σκέψεις.

Οι αιρέσεις είναι οι Θεολογικές απόψεις και τοποθετήσεις, που γεννιούνται μέσα στην Εκκλησία και παραποιούν, διαστρεβλώνουν την πίστη και παρερμηνεύουν την διδασκαλία του Ιησού Χριστού, όπως διασώζεται στα ιερά κείμενα της Γραφής και αναλύεται από τους Αγίους Πατέρες της Εκκλησίας. Όποτε εμφανίστηκαν, προκάλεσαν μείζονα κακά, καθώς συνέβαλαν στη διάσπαση της ενότητας, στην όξυνση των παθών και στη διαίρεση των μελών της Εκκλησίας. Αλλά και σε προσωπικό επίπεδο, η αίρεση είναι το φοβερότερο κακό που μπορεί να συμβεί σε έναν άνθρωπο. Είναι αμαρτία μεγαλύτερη από κάθε άλλη, γιατί αποκόπτει από την ζωή της Εκκλησίας, αποκλείει από την αγιαστική χάρη των Ιερών Μυστηρίων και στερεί από τον άνθρωπο την προοπτική της σωτηρίας, καθότι, εκτός Εκκλησίας, δεν υπάρχει σωτηρία. Ενώ η όποια άλλη αμαρτία, όσο σοβαρή κι αν είναι, δεν αποκλείει τον αμαρτωλό από την σωτηρία, αφού δεν τον εκβάλλει από την Εκκλησία και όσο ο άνθρωπος βρίσκεται εντός της Εκκλησίας, μπορεί να γίνει μέτοχος της εν Χριστώ σωτηρίας, διά του βιώματος της μετανοίας.

Τα σχίσματα νοθεύουν την μαρτυρία της Εκκλησίας. Ακόμα, μολονότι δεν προσβάλλουν την ενότητα της πίστεως - αφού η αφετηρία τους εδράζεται σε ζητήματα μη Θεολογικά - διαψεύδουν την φύση της Εκκλησίας και τραυματίζουν την αγάπη. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το σχίσμα του Παλαιού Ημερολογίου στην Ελλάδα. Ξεκίνησε από

μία διαφορετική εκτίμηση της μέτρησης των ημερών και συνέβαλε στον μερικό κατακερματισμό της ενότητας της Εκκλησίας και στον ολικό κατακερματισμό της ενότητας όσων ακολούθησαν το σχίσμα, καθότι είναι γνωστό ότι οι οπαδοί του Παλαιού Ημερολογίου είναι διασπασμένοι σε επιμέρους φανατικές παρατάξεις, η καθεμιά από τις οποίες αφορίζει την άλλη. Το γεγονός αυτό είναι η μεγαλύτερη απόδειξη της πλάνης και αναταραχής που προκαλεί το σχίσμα και στη ζωή της Εκκλησίας και στα διανοήματα όσων, ατυχώς, τα ακολουθούν. Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, μάλιστα, θέλοντας να τονίσει την σοβαρότητα της εκτροπής που λέγεται «σχίσμα» διδάσκει πως «ούτε το αίμα του μαρτυρίου μπορεί να εξαλείψει αυτή την αμαρτία»¹

Το τρίτο μεγάλο δεινό της Εκκλησίας, για το οποίο προφήτευσε ο Απόστολος Παύλος και συνέστησε την προσοχή των Ποιμένων, είναι ο **ζηλωτισμός**. Υπάρχει ο καλός ζήλος για την εργασία των αρετών, την βίωση της Ευαγγελικής ζωής, την επιδίωξη της συνεχούς πνευματικής καλλιέργειας του πιστού εντός της Εκκλησίας. Υπάρχει, όμως και ο κακός ζήλος, που εκτρέπεται σε ζηλωτισμό, με κύρια χαρακτηριστικά την έπαρση, την διάθεση δημιουργίας οπαδών, την αυτονόμηση από την ζωή της Τοπικής Εκκλησίας, την αφ' υψηλού κριτική του Εκκλησιαστικού έργου, την προβολή των εξωτερικών σχημάτων της ευσεβείας, που ελκύουν τους αφελείς και προκαλούν το θαυμασμό τους για το περιτύλιγμα, έστω κι αν το περιεχόμενο είναι ανύπαρκτο. Αυτόν τον *ου κατ' επίγνωσιν ζήλον* κατήγγειλε ο Απόστολος Παύλος και στην προς Ρωμαίους Επιστολή του, στηλιτεύοντας εκείνους, μέσα στην Εκκλησία, οι οποίοι, «επειδή αγνοούν την δικαίωση που δίνει ο Θεός και προσπαθούν να στήσουν τον δικό τους τρόπο δικαιώσεως, δεν υπετάχθησαν στην δικαίωση που προέρχεται από τον Θεό. Διότι το τέλος του νόμου είναι ο Χριστός, διά να δικαιωθεί ο καθένας που πιστεύει»² Τα χαρακτηριστικά των κακώς νοουμένων ζηλωτών είναι ο επάρατος θρησκευτικός φανατισμός, η υπερφίαλη κριτική των πάντων, ο υπέρμετρος και φαρισαϊκός ζήλος της θρησκείας που εξακολουθεί να σταυρώνει τον Χριστό και να λιθοβολεί τους ανθρώπους.

Αιρέσεις, σχίσματα και ζηλωτισμός, αδελφοί μου, είναι τα τρία μεγάλα δεινά που απειλούν την Εκκλησιαστική ζωή, συμβάλλουν στη διαίρεση και θέτουν σε κίνδυνο την προοπτική της σωτηρίας μας. Να μην επιτρέψουμε να διεισδύσουν στη ζωή μας, αλλά να ασφαλιστούμε στο Εκκλησιαστικό μας περιβάλλον, έχοντας εμπιστοσύνη στους Ποιμένες μας, που ανέλαβαν το μέγιστο έργο της εις Χριστόν τελειώσεώς μας και θα δώσουν, γι' αυτό, φρικτή ομολογία ενώπιον του Θεού. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

¹ P.G. 48, 863

² Ρωμ. 10, 2-4